

DANIEL
COLE

THRILLER

MARIONET

‘Een feest om
te lezen.’

*VN Detective en
Thrillergids*

Over Ragdoll:

‘Verslavende
topthriller.’

Algemeen Dagblad

‘Nagelbittende
spanning.’

*Noordhollands
Dagblad*

Proloog

Woensdag 6 januari 2016
9.52 uur

‘God bestaat niet. Feit.’

Hoofdinspecteur Emily Baxter bekeek zichzelf in de doorkijkspiegel van de verhoorkamer en luisterde of haar onzichtbare publiek iets op die impopulaire waarheid te zeggen had.

Niets.

Ze zag er vreselijk uit: eerder vijftig dan vijfendertig. Grof zwart hechtdraad hield haar bovenlip bij elkaar en trok strak zodra ze iets zei. Het riep herinneringen op, oude en nieuwe, die ze liever zou vergeten. De schaafwond op haar voorhoofd wilde maar niet genezen, haar gebroken vingers waren met tape gespalkt en meer dan tien andere verwondingen werden door haar klamme kleren aan het zicht onttrokken.

Ze zette een verveeld gezicht op en wendde zich weer tot de twee mannen die tegenover haar aan tafel zaten. Geen van beiden zei iets. Ze gaapte en begon met haar lange bruine haren te spelen, kamde met de weinige nog goed werkende vingers door een stoffige pluk die aan elkaar klitte na drie dagen droogshampoo. Het interesseerde haar niet dat special agent Sinclair haar laatste antwoord duidelijk als een belediging had opgevat. De imposante kale Amerikaan zat te schrijven op een vel papier met een sierlijk briefhoofd.

Atkins, de contactpersoon voor de Metropolitan Police, verbleekte naast de keurig geklede Amerikaan. Baxter had zich het grootste deel van de afgelopen drie kwartier zitten afvragen wat

de oorspronkelijke kleur was geweest van zijn beigekeurige overhemd. Zijn stropdas hing los om zijn nek alsof een welwillende beul hem had geknoopt. De bungelende punt kon een verse ketchupvlek niet verhullen.

Toen de stilte aanhield, nam Atkins het woord: ‘Dat moet wel, eh... interessante gesprekken met special agent Rouche hebben opgeleverd,’ stelde hij.

Het zweet liep hem langs de zijkant van zijn gladgeschoren gezicht, wat te danken was aan de lampen boven hun hoofd en de radiator in de hoek die warme lucht uitblies en van de door vier paar voeten binnengelopen sneeuw alleen een modderige plas op het linoleum overliet.

‘Hoe bedoel je?’ vroeg Baxter.

‘Ik bedoel dat hij volgens zijn dossier...’

‘Wat nou, dossier!’ onderbrak Sinclair haar. ‘Ik heb met Rouche gewerkt en het is een féit dat hij een vroom christen was.’

De Amerikaan bladerde door het geordende dossier links van hem en haalde er een document uit waarop Baxter haar eigen handschrift herkende. ‘Net als u, volgens het formulier waarmee u op uw huidige functie hebt gesolliciteerd.’

Hij hield Baxters blik vast en schepte er genoeg in dat de recalcitrante vrouw zichzelf tegen had gesproken, alsof de wereld weer in evenwicht was nu hij had bewezen dat ze wel degelijk zijn overtuigingen deelde en alleen maar had geprobeerd hem te tarten. Baxter keek echter nog steeds even verveeld.

‘Ik ben tot het inzicht gekomen dat mensen over het algemeen idioten zijn,’ begon ze, ‘en dat een groot deel van hen het misplaatste idee koestert dat stompzinnige goedgelovigheid op de een of andere manier verband houdt met een sterk moreel kompas. Ik wilde gewoon meer verdienen.’

Sinclair schudde vol afkeer zijn hoofd, alsof hij zijn oren niet kon geloven. ‘U hebt dus gelogen? Dat onderschrijft niet bepaald uw punt over een sterk moreel kompas, hè?’ Hij glimlachte dunnetjes en ging door met aantekeningen maken.

Baxter haalde haar schouders op: ‘Het zegt wel verdomd veel over stompzinnige goedgelovigheid.’

Sinclair's glimlach loste op.

'Is er een reden waarom u probeert me te bekeren?' Ze kon de verleiding niet weerstaan om de man tegenover haar uit zijn tent te lokken. Hij sprong op en boog zich over haar heen.

'Er is iemand overleden, hoofdinspecteur!' brulde hij.

Baxter vertrok geen spier.

'Er zijn zoveel mensen overleden... na alles wat er is gebeurd,' mompelde ze, om daarna giftig uit te halen met: 'En om de een of andere reden lijken jullie erop uit te zijn ieders tijd te verspillen door in te zitten over de enige die het heeft verdiend om te sterven!'

'We vragen ernaar,' onderbrak Atkins haar in een poging de gemoederen te bedaren, 'omdat er dicht bij het lichaam bewijsmateriaal is aangetroffen... van religieuze aard.'

'Dat kan iedereen daar wel hebben laten vallen,' zei Baxter.

De mannen wisselden een blik waaruit ze opmaakte dat er meer was, iets wat ze haar niet wilden vertellen.

'Hebt u enig idee waar special agent Rouche zich momenteel bevindt?' vroeg Sinclair.

Baxter snoof: 'Voor zover ik weet, is agent Rouche dood.'

'Wilt u het écht zo spelen?'

'Voor zover ik weet, is agent Rouche dood,' herhaalde Baxter.

'Dus u hebt zijn lich...'

Dokter Preston-Hall, de consulterend psychiater voor de Metropolitan Police die naast Baxter zat, schraapte luidruchtig haar keel. Sinclair begreep de onuitgesproken waarschuwing en maakte zijn zin niet af. Hij leunde achterover op zijn stoel en sloeg zijn ogen op naar het spiegelende raam. Atkins schreef iets in zijn beduimelde opschrijfboekje en schoof het dokter Preston-Hall toe.

De psychiater was een elegante vrouw van begin zestig. Haar dure parfum was verworpen tot een bloemige luchtverfrisser die niet op kon tegen de overweldigende stank van natte schoenen. Ze straalde een natuurlijk gezag uit en had het zeer duidelijk gemaakt dat ze een einde aan het verhoor zou maken als ze meende dat de vragen het herstel van haar patiënte konden schaden. Ze pakte langzaam het met koffieringen bevlekte boekje op

en las Atkins' boodschap als een lerares die een geheim briefje heeft onderschept.

Ze had al bijna een uur geen woord gezegd en voelde blijkbaar geen behoefte haar stilte nu te doorbreken, want bij wijze van antwoord schudde ze alleen kort haar hoofd terwijl ze Atkins aankeek.

'Wat staat er?' vroeg Baxter.

De psychiater gaf geen reactie.

'Wat staat er?' vroeg ze opnieuw. Ze keek Sinclair aan. 'Vraag maar.'

Sinclair aarzelde.

'Vraag het me dan,' eiste Baxter.

'Emily!' zei de psychiater bits. 'Geen woord, meneer Sinclair.'

'Vraag het nou maar gewoon,' zei Baxter uitdagend. Haar stem vulde de kleine ruimte. 'Het station? Wilt u weten wat er in het station is gebeurd?'

'Dit verhoor is ten einde,' kondigde dokter Preston-Hall aan, en ze stond op.

'Vraag het me!' overschreeuwde Baxter haar.

Omdat zijn laatste kans op een antwoord hem dreigde te ontglippen, besloot Sinclair door te pakken. Na hem de zondvloed. 'In uw verklaring zegt u te geloven dat special agent Rouche een van de overledenen was.'

Dokter Preston-Hall gooide geërgerd haar handen in de lucht.

'Dat was geen vraag,' zei Baxter.

'Hebt u zijn lichaam gezien?'

Voor het eerst zag Sinclair dat Baxter aarzelde, maar haar verwarring deed hem geen genoegen. Hij voelde zich eerder schuldig. Haar blik werd dof toen zijn vraag haar terug sleurde in haar herinneringen en ze een moment lang gevangen zat in het verleden.

Haar stem brak toen ze enige tijd later haar antwoord fluisterde: 'Als dat zo was, zou ik dat niet hebben geweten, toch?'

Er viel opnieuw een gespannen stilte. Iedereen dacht na over hoe gruwelijk dat zinnetje was.

'Hoe kwam hij op u over?' Atkins flapte de vraag eruit toen de stilte ondraaglijk werd.

‘Wie?’

‘Rouche.’

‘In welk opzicht?’ vroeg Baxter.

‘Emotioneel.’

‘Wanneer?’

‘Toen u hem voor het laatst zag.’

Ze dacht even na over haar antwoord en glimlachte toen spontaan. ‘Opgelucht.’

‘Opgelucht?’

Baxter knikte.

‘U klinkt alsof u hem graag mocht,’ vervolgde Atkins.

‘Niet bepaald. Hij was intelligent, een competente collega... ondanks zijn duidelijke tekortkomingen,’ zei ze erachteraan.

Haar enorme bruine ogen, die nog werden geaccentueerd door donkere make-up, waren op Sinclair gericht terwijl ze wachtte op een reactie. Hij beet op zijn lip en keek weer naar de spiegel alsof hij iemand daarachter deze zware opdracht kwalijk nam.

Atkins nam het op zich om het verhoor te beëindigen. Hij had inmiddels donkere zweetplekken onder zijn armen en het was hem ontgaan dat de twee vrouwen subtiel hun stoel een stukje naar achteren hadden geschoven om uit de buurt van de stank te blijven.

‘U hebt agent Rouche’ huis door een team laten doorzoeken,’ zei hij.

‘Dat klopt.’

‘U vertrouwdde hem dus niet?’

‘Klopt.’

‘En u voelt nu geen trouw meer jegens hem?’

‘Absoluut niet.’

‘Weet u nog wat het laatste was wat hij tegen u zei?’

Baxter leek rusteloos. ‘Zijn we hier klaar?’

‘Bijna. Geef alstublieft antwoord op de vraag.’ Hij zat klaar met zijn pen boven zijn opschrijfboekje.

‘Ik zou nu graag weggaan,’ zei Baxter tegen de psychiater.

‘Natuurlijk,’ antwoordde dokter Preston-Hall op scherpe toon.

‘Is er een reden waarom u niet eerst op deze eenvoudige vraag

kunt antwoorden?’ Sinclairs woorden klonken als een aanklacht.

‘Goed.’ Baxter keek razend. ‘Ik geef wel antwoord.’ Ze dacht na over haar antwoord en boog zich toen over de tafel om de Amerikaan recht aan te kijken.

‘God... bestaat... niet,’ zei ze spottend.

Atkins smeed zijn pen over de tafel terwijl Sinclair zo snel opstond dat zijn metalen stoel omviel, en de ruimte uit stormde.

‘Prima gedaan,’ zuchtte Atkins vermoeid. ‘Dank u voor uw eh... medewerking, hoofdinspecteur. We zijn nu wel klaar.’

vijf weken eerder...

Woensdag 2 december 2015
6.56 uur

De bevroren rivier onder de glinsterende wereldstad knarste en kraakte alsof hij ging verliggen in zijn slaap. Verschillende schepen, vergeten in de greep van het ijs, verdronken langzaam in de sneeuw die het vasteland tijdelijk herenigde met de eilandstad.

Toen het eerste daglicht over de volgebouwde horizon gleed en de brug baadde in het oranje licht, wierp het een grimmige schaduw over het ijs eronder: tussen de indrukwekkende boog vormde een netwerk van kabels een rasterpatroon in de sneeuw, een web van draden waarin de afgelopen nacht iets verstrikt was geraakt.

Verstrikt en verdraaid in de kabels, als een vlieg die zich uiteen had gereten in zijn wanhoop om los te komen, verduisterde het gebroken lichaam van William Fawkes de zon.

2

Dinsdag 8 december 2015
18.39 uur

De nacht drukte tegen de ramen van New Scotland Yard, de lichten van de stad waren vlekkerig achter de condens.

Op twee korte plaspauzes en een bezoek aan de la met kantoorbenodigdheden na, was Baxter sinds vanochtend haar bezemkast van een kantoor bij Moordzaken en Zware Criminaliteit niet uit geweest. Ze keek naar de hoge stapel administratie op de rand van haar bureau die vervaarlijk over de prullenbak helde en moest haar neiging bedwingen om hem niet een zetje in de goede richting te geven.

Met haar vierendertig jaar was ze een van de jongste vrouwen die het bij de Metropolitan Police tot hoofdinspecteur hadden geschopt, al was haar snelle promotie voor haar even onverwacht als ongewenst gekomen. Zowel de vacature als haar pijlsnelle promotie als gevolg ervan was louter en alleen toe te schrijven aan de Lappenpopzaak en haar arrestatie, vorig jaar zomer, van de beruchte seriemoordenaar.

De vorige hoofdinspecteur, Terrence Simmons, was noodgedwongen om gezondheidsredenen met pensioen gegaan, al vermoedde iedereen dat zijn gezondheid verder was verslechterd doordat de hoofdcommissaris had gedreigd hem te ontslaan als hij niet zelf opstapte. Het was de gebruikelijke knieval naar een gedesillusioneerd publiek, die veel weghad van het offeren van een onschuldige om de immer gramstorige goden te sussen.

Net als haar collega's vond Baxter het walgelijk dat haar voorganger als zondebok werd gebruikt, maar ze was al met al ook opgelucht dat het haar niet overkwam. Ze had geen moment overwogen om naar de vrijgekomen functie te solliciteren, tot de hoofdcommissaris haar had verteld dat ze de baan kon krijgen als ze 'm wilde.

Ze keek rond in haar spaanplaten cel, met zijn vuile vloerbedekking en zijn gebutste archiefkast (wat zouden er voor belangrijke documenten opgesloten zitten in die onderste la die ze maar niet open kreeg?), en vroeg zich af wat haar in godsnaam had bezielde.

In het grote kantoor klonk gejuich, maar dat drong niet eens tot Baxter door. Ze had zich weer gebogen over een klacht over een rechercheur, een zekere Saunders, die de zoon van de klager met een bepaald scheldwoord zou hebben aangeduid. Het enige waar Baxter aan twijfelde was de betrekkelijke tamheid van het woord. Ze begon een officieel antwoord te typen, verloor halverwege haar levensvreugde, verfrommelde de klacht en gooide hem min of meer in de richting van de prullenbak.

Er werd zacht geklopt voordat er een muizige vrouwelijke agent naar binnen stoomde. Ze verzamelde de bijna-rake (en verder weg liggende) proppen en gooide ze in de prullenbak, voordat ze haar weergaloze Jenga-vaardigheden toonde door nog een document op de wankele stapel administratie te leggen.

'Het spijt me vreselijk dat ik u stoort,' zei de vrouw, 'maar rechercheur Shaw staat op het punt zijn toespraak te houden. Ik dacht dat u er misschien bij wilde zijn.'

Baxter vloekte luid en liet haar hoofd op het bureau zakken.

'Cadeau!' kreunde ze. Helemaal vergeten.

De zenuwachtige jonge vrouw wachtte ongemakkelijk op nadere instructies. Enkele ogenblikken later liep ze zacht de kamer uit, zonder zeker te weten of Baxter überhaupt nog wakker was.

Baxter kwam met moeite overeind en liep naar het kantoor naast het hare waar zich een grote groep collega's rondom het bureau van rechercheur Finlay Shaw had verzameld. Aan de muur was met kneedgum een twintig jaar oud vaandel opge-

hangen dat Finlay zelf nog voor een allang vergeten collega had gekocht.

JAMMER DAT JE WEGGAAT!

Naast hem op het bureau stond een doos oudbakken supermarkt-donuts, waarop elkaar overlappende kortingsstickers de drie dagen durende aftakeling van niet-lekker naar niet-te-eten weergaven.

Er werd beleefd gegrinnikt toen de Schotse rechercheur met hese stem dreigde Saunders voor zijn pensioen nog één laatste keer voor z'n bek te slaan. Nu lachte iedereen erom, maar de laatste keer had een neusreconstructie en twee tuchtprocedures tot gevolg gehad, plus urenlang formulieren invullen voor Baxter.

Ze had een hekel aan dit soort gelegenheden: zo ongemakkelijk, zo onecht, zo'n anticlimax na tientallen jaren dienst met zoveel levensbedreigende situaties waaraan hij zoveel gruwelijke herinneringen als souvenirs mee naar huis mocht nemen. Ze stond achterin, lachte mee om Finlay een plezier te doen en keek vol genegenheid naar haar goede vriend. Hij was de laatste echte bondgenoot die ze hier nog had, het enig overgebleven vriendelijke gezicht, en nu ging ook hij weg. Ze had nog niet eens een wenskaart voor hem gekocht.

De telefoon in haar kantoor ging over.

Ze deed alsof ze niets hoorde en keek toe hoe het Finlay absoluut niet lukte om te doen alsof de fles whisky die ze met het ingezamelde geld hadden gekocht zijn lievelingsmerk was.

Zijn lievelingsmerk was Jameson – net als dat van Wolf.

Haar gedachten dwaalden af. Ze dacht terug aan hoe ze een drankje voor Finlay had besteld toen ze de laatste keer buiten werktijd hadden afgesproken. Dat was bijna een jaar geleden. Hij had haar toen verteld dat hij zijn gebrek aan ambitie nooit had betreurd. Hij had haar gewaarschuwd dat de functie van hoofdinspecteur haar niet zou bevallen, dat ze zich zou gaan vervelen, gefrustreerd zou raken. Ze had niet geluisterd, want wat Finlay niet kon begrijpen, was dat ze niet zozeer uit was op promotie als wel op afleiding, verandering, ontsnapping.

De telefoon in haar kantoor ging opnieuw over en ze wierp een woedende blik op haar bureau. Finlay las de varianten op ‘Jammer dat je weggaat’ die op een *Minions*-kaart waren geschreven, omdat iemand hem ten onrechte voor een fan aanzag.

Ze keek op haar horloge. Ze moest vandaag voor de verandering echt op tijd naar huis.

Finlay legde grinnikend de kaart opzij en begon aan zijn welgemeende afscheidstoespraak. Hij was van plan hem zo kort mogelijk te houden, want hij had nooit graag in het openbaar gesproken.

‘... Maar echt, ontzettend bedankt. Ik loop hier al rond sinds het een splinter-New Scotland Yard was...’ Hij laste een pauze in, in de hoop dat er ten minste één persoon zou lachen. Zijn voordracht was vreselijk, en hij had net zijn beste grap te grabbel gegooid. Maar hij ging onverdroten voort, in de wetenschap dat het hierna alleen maar erger zou worden.

‘Deze plek en de mensen die er werken, zijn meer geworden dan zomaar een baan en collega’s – jullie zijn een tweede familie voor me geworden.’

Een vrouw in de voorste rij wapperde haar betraande ogen droog. Finlay probeerde in zijn glimlach naar haar zowel te leggen dat het gevoel wederzijds was, als dat hij enig idee had wie ze was. Hij keek op naar zijn publiek, op zoek naar de enige voor wie zijn laatste boodschap was bedoeld.

‘Ik heb het voorrecht gehad om enkelen van jullie volwassen te zien worden, uit te groeien van eigenwijze stagiaires tot’ – hij voelde zijn ogen nu ook prikken – ‘sterke, onafhankelijke, mooie en dappere jonge vrouwen... en mannen,’ zei hij erachteraan, bezorgd dat hij te veel had gezegd. ‘Ik wil alleen maar zeggen dat het een waar genoegen is geweest om met jullie te werken en dat ik oprecht trots op jullie ben. Dank jullie wel.’

Hij schraapte zijn keel en glimlachte naar zijn applaudiserende collega’s, toen hij eindelijk Baxter zag. Ze stond naast het bureau in haar kantoor met de deur dicht drukke gebaren te maken aan de telefoon. Hij glimlachte nogmaals, verdrietig deze

keer, terwijl de meute zich verspreidde en hem alleen liet, zodat hij zijn spullen kon pakken om voor de laatste keer het gebouw te verlaten.

Hij schoot niet erg op met het inpakken van de foto's die jarenlang zijn werkplek hadden bevolkt. Er kwamen te veel herinneringen boven. Vooral één foto, door de jaren heen gekreukt en verkleurd, trok zijn aandacht: een kerstborrel op kantoor. Een crêpepapieren kroon bedekte Finlays kalende hoofd, iets waar zijn vriend Benjamin Chambers om moest lachen. Hij had zijn arm om Baxter geslagen, en het moest wel de enige bestaande foto zijn waar ze lachend op stond. En daarachter, jammerlijk falend bij zijn weddenschap dat hij Finlay van de grond kon tillen, stond Will... Wolf. Hij stopte de foto voorzichtig in de zak van zijn jasje en ruimde de rest van zijn spullen op.

Op weg naar buiten aarzelde Finlay. Hij had het gevoel dat de vergeten brief die hij achter in zijn la had aangetroffen, niet van hem was. Hij dacht erover de brief achter te laten, overwoog hem te verscheuren, maar uiteindelijk gooide hij hem in zijn doos met rotzooi en liep naar de lift.

Het was het zoveelste geheim dat hij zou moeten bewaren.

Om 19.49 uur zat Baxter nog steeds achter haar bureau. Ze had om de twintig minuten sms-berichten verstuurd om zich te verontschuldigen dat ze zo laat was en te beloven dat ze zo snel mogelijk zou vertrekken. Haar commissaris had niet alleen gezorgd dat ze Finlays afscheidsspeech helemaal had gemist, maar saboteerde nu ook haar eerste sociale afspraak sinds maanden. Ze had geëist dat Baxter zou blijven zitten tot zij er was.

De twee vrouwen konden niet goed met elkaar overweg. Vanita, het mediagenieke gezicht van de Metropolitan Police, had zich openlijk verzet tegen Baxters promotie. Nadat ze met haar had samengewerkt in de Lappenpopzaak, had Vanita de hoofdcommissaris verteld dat Baxter recalcitrant en eigenwijs was en absoluut geen respect had voor gezag. Bovendien hield ze haar verantwoordelijk voor de dood van een van de slachtoffers. Baxter beschouwde Vanita als een slang die kroop voor de pr-

afdeling en geen moment had gearzeld om Simmons bij het eerste teken van onrust voor de wolven te gooien.

Tot overmaat van ramp had Baxter net een automatisch gegenereerde mail van de archiefafdeling opengeklikt die haar er, voor de zoveelste keer, aan herinnerde dat Wolf nog diverse achterstallige dossiers moest terugbrengen. Ze nam de lange lijst door en herkende een paar zaken...

Bennett, Sarah: de vrouw die haar man in hun zwembad had verdrongen. Baxter wist tamelijk zeker dat zij dat dossier achter een radiator in de vergaderruimte had laten vallen.

Dubois, Léo: de eenvoudige steekpartij die langzaam maar zeker was uitgegroeid tot een van de ingewikkeldste zaken in jaren, waar verschillende inlichtingendiensten bij betrokken waren en die verband hield met drugsmokkel, illegale wapens en mensenhandel.

Wolf en zij hadden er een leuke zaak aan gehad.

Ze zag Vanita binnenkomen met twee mensen in haar kielzog, wat weinig goeds beloofde voor haar voornemen om rond acht uur weg te zijn. Ze nam niet de moeite om op te staan toen Vanita naar binnen slenterde en haar zo geraffineerd vriendelijk begroette dat ze bijna had kunnen geloven dat ze het meende.

‘Hoofdinspecteur Emily Baxter, special agent Elliot Curtis van de FBI,’ kondigde Vanita aan en gooide haar zwarte haar naar achteren.

De lange zwarte vrouw stak haar hand uit naar Baxter. ‘Het is me een genoegen, mevrouw,’ zei ze. Ze droeg een mannelijk uitziend pak, had haar haren zo strak naar achteren getrokken dat het geschoren leek en droeg amper make-up. Hoewel ze eruitzag als begin dertig, vermoedde Baxter dat ze jonger was.

Ze gaf Curtis een hand zonder op te staan terwijl Vanita haar andere gast voorstelde, die meer belangstelling leek te hebben voor de gammele archiefkast dan voor het voorstelrondje.

‘En dit is special agent...’

‘Hoe speciáál kunnen ze in hemelsnaam zijn,’ onderbrak Baxter haar nadrukkelijk, ‘als er maar liefst twee in mijn zielige kantoor staan?’

Vanita negeerde haar. ‘Zoals ik zei, is dit special agent Damien Rouche van de CIA.’

‘Roetsje?’ vroeg Baxter.

‘Roeze?’ probeerde Vanita, die begon te twijfelen aan haar uitspraak.

‘Ik heb begrepen dat het rijmt op “douche”,’ zei Curtis behulpzaam, en ze keek Rouche vragend aan.

Baxter keek verbaasd toen de afwezige man beleefd glimlachte, haar een boks gaf en zonder iets te zeggen ging zitten. Hij zag eruit als eind dertig, gladgeschoren en met een bleke huid. Zijn peper-en-zoutkleurige haar was gestyled in een iets te lange kuif. Hij keek naar de wankel stapel papierwerk tussen hen in, toen naar de prullenbak die er verwachtingsvol onder stond en grijnsde. De twee bovenste knoopjes van zijn witte overhemd waren los. Zijn blauwe pak zag er oud uit, maar zat als gegoten.

Baxter keek Vanita aan en wachtte.

‘De agenten Curtis en Rouche zijn vanavond net uit Amerika aangekomen,’ zei Vanita.

‘Dat klinkt logisch,’ antwoordde Baxter op geduldiger toon dan ze had bedoeld. ‘Ik heb een beetje haast vanavond, dus als...’

‘Als ik het mag toelichten, commissaris?’ vroeg Curtis beleefd aan Vanita voordat ze zich tot Baxter wendde. ‘Hoofdinspecteur, u hebt ongetwijfeld gehoord over het lichaam dat bijna een week geleden is aangetroffen. Welnu...’

Baxter keek uitdrukingsloos en haalde haar schouders op, zodat Curtis haar betoog afbrak voordat ze goed en wel op stoom was gekomen.

‘New York? Brooklyn Bridge?’ vroeg Curtis verbijsterd. ‘Opgehangen? Wereldnieuws?’

Baxter moest een gaap onderdrukken.

Rouche zocht in zijn jaszak. Curtis wachtte tot hij met iets bruikbaar kwam, maar in plaats daarvan haalde hij een grote zak gombeertjes tevoorschijn en trok hem open. Toen hij haar boze blik zag, bood hij haar er eentje aan.

Curtis negeerde zijn aanbod, deed haar tas open en haalde er

een dossier uit. Ze vond een stapeltje uitvergroete foto's en legde ze voor Baxter neer op het bureau.

Opeens begon ze te begrijpen waarom deze mensen helemaal naar Londen waren gekomen om haar te spreken. De eerste foto was vanaf de straat omhoog genomen. Dertig meter hoger, scherp afgetekend tegen de gloed die de stad uitstraalde, hing een lichaam aan kabels. De handen en voeten waren verwrongen in een onnatuurlijke houding.

'We hebben dit nog niet openbaar gemaakt, maar het slachtoffer heette William Fawkes.'

Baxter hield een ogenblik lang op met ademen. Ze voelde zich toch al slap, doordat ze niets had gegeten, maar nu dacht ze dat ze elk moment kon flauwvallen. Met trillende hand raakte ze de verwrongen gestalte in de omlijsting van de iconische brug aan. Ze voelde hun ogen op haar rusten, naar haar kijken, misschien met hernieuwde twijfel aan haar vage versie van de gebeurtenissen rondom de dramatische afloop van de Lappenpopmoorden.

Met een vreemde blik in haar ogen ging Curtis verder.

'Niet dié Fawkes,' zei ze langzaam. Ze haalde de bovenste foto van het stapeltje, zodat Baxter een close-up van het naakte, te zware en onbekende slachtoffer te zien kreeg.

Baxter hield haar hand tegen haar mond, nog steeds te geschokt om te reageren.

'Hij werkte voor P.J. Henderson, de investeringsbank. Vrouw, twee kinderen... Maar het is duidelijk dat iemand ons een boodschap stuurt.'

Baxter had genoeg zelfbeheersing hervonden om door de resterende foto's te bladeren, die het lijk vanuit verschillende hoeken weergaven. Een compleet lichaam, geen naaisteken. Een man van in de vijftig, naakt. Zijn linkerarm hing los, en het woord 'Lokaas' was diep in zijn borst gekerfd. Ze keek de andere foto's door en gaf ze toen aan Curtis terug.

Ze keek van de ene naar de andere agent. 'Lokaas?' vroeg ze.

'Misschien begrijpt u nu waarom we vonden dat u ervan moest weten,' zei Curtis.

‘Niet echt,’ antwoordde Baxter, die weer aardig in haar normale doen was.

Curtis keek verbijsterd en wendde zich tot Vanita. ‘Ik had verwacht dat juist uw afdeling zou willen...’

‘Weet u hoeveel moordenaars hier het afgelopen jaar de Lappenpopzaak hebben nageaapt?’ onderbrak Baxter haar. ‘Zeven van wie ik weet heb, en ik doe nog wel mijn uiterste best er zo min mogelijk van te weten.’

‘En daar zit u niet mee?’ vroeg Curtis.

Baxter zou niet weten waarom ze meer tijd aan deze gruwelijke zaak zou moeten besteden dan aan de vijf zaken die vanochtend op haar bureau waren beland.

Ze haalde haar schouders op. ‘Gekken hou je altijd,’ zei ze.

Rouche verslikte zich in een oranje gombeertje.

‘Luister, Lethaniel Masse was een hoogbegaafde, vindingrijke en productieve seriemoordenaar. Deze anderen zijn niets anders dan zieke geesten die hun slachtoffers toetakelen voordat hun plaatselijke koddebeier hen oppakt.’

Baxter zette haar computer uit en pakte haar tas in om weg te gaan.

‘Zes weken geleden heb ik op mijn stoep een pakje Smarties aan een drie turven hoge halloweenversie van de Lappenpopmoordenaar gegeven. Een of andere nicht met een baret op besloot een aantal lichaamsdelen van dode dieren aan elkaar te naaien. Dat zieke zootje is nu de nieuwste uitbreiding van de collectie van het Tate Modern en wordt bewonderd door recordaantallen al even nicherige en al even baretdragende nichten.’

Rouche begon te lachen.

‘Een of andere zieke zak maakt er zelfs een tv-programma over. De Lappenpop is nu overal, en daar zullen we met z’n allen mee moeten leren leven,’ zei ze tot slot.

Ze keek naar Rouche, die in zijn zak gombeertjes zat te staren.

‘Praat hij niet?’ vroeg ze aan Curtis.

‘Hij luistert liever,’ zei Curtis verbitterd. Zo te horen had ze na een week samenwerken al genoeg van haar excentrieke collega.

Baxter keek weer naar Rouche.

‘Hebben ze deze veranderd?’ mompelde hij uiteindelijk met zijn mond vol felgekleurd snoepgoed, toen hij beseftte dat alle drie de vrouwen verwachtten dat hij iets aan de vergadering bijdroeg.

Tot Baxters verbazing sprak de CIA-agent met een onberispelijk Brits accent.

‘Wát veranderd?’ vroeg ze, en ze luisterde nauwlettend of hij bijgeval geen Engels accent opzette om haar te stangen.

‘De gombeertjes,’ zei hij, terwijl hij de restjes tussen zijn tanden vandaan peuterde. ‘Ze smaken niet meer zoals vroeger.’

Curtis wreef gegeneerd en gefrustreerd over haar voorhoofd. Baxter hief haar handen en keek Vanita ongeduldig aan.

‘Ik heb een afspraak,’ zei ze bot.

‘We hebben redenen om aan te nemen dat dit geen betekenisloze na-aperij is, hoofdingspecteur,’ drong Curtis aan, en ze gebaarde naar de foto’s in een poging de vergadering weer in het gareel te krijgen.

‘U hebt gelijk,’ zei Baxter. ‘Het is niet eens na-aperij. Er is zelfs niets aan elkaar genaaid.’

‘Er is nog een moord gepleegd,’ snauwde Curtis luid, voordat ze haar professionele spreekstem terugvond. ‘Twee dagen geleden. De locatie was... gunstig, in de zin dat we het buiten de media hebben kunnen houden, althans tijdelijk. Maar realistisch gezien verwachten we niet dat we een incident van deze’ – ze keek Rouche aan in de hoop dat hij zou helpen, maar er kwam niets – ‘aard langer dan een dag of wat voor de wereld verborgen kunnen houden.’

‘Voor de wéreld?’ vroeg Baxter op sceptische toon.

‘We hebben een klein verzoek aan u,’ zei Curtis.

‘En een groot verzoek,’ voegde Rouche toe, die met zijn mond leeg nog netter sprak.

Baxter fronste naar Rouche, net als Curtis, en vervolgens keek Vanita boos naar Baxter voordat deze kon protesteren. Rouche wierp Vanita een boze blik toe om de boel in evenwicht te houden terwijl Curtis zich tot Baxter wendde: ‘We willen graag Lethaniel Masse verhoren.’

‘Dus daarom zijn zowel de FBI als de CIA hierbij betrokken,’ zei Baxter. ‘Amerikaanse moord, Britse verdachte. Nou ja, doe wat je niet laten kunt,’ zei ze schokschouderend.

‘Met u erbij, natuurlijk.’

‘Absoluut niet. Er is geen enkele reden waarom jullie mij erbij zouden moeten hebben. Jullie kunnen zelf je vragen wel van je kaartje oplezen. Daar heb ik alle vertrouwen in.’

Rouche glimlachte om de sarcastische opmerking.

‘Maar we zullen uiteraard maar al te graag doen wat we kunnen, nietwaar hoofdinspecteur?’ zei Vanita met ogen die groot waren van woede. ‘Onze vriendschap met de FBI en de CIA is belangrijk voor ons, en we...’

‘Jezus!’ viel Baxter uit. ‘Best, ik ga wel mee om jullie handjes vast te houden. En wat is het kleine verzoek?’

Rouche en Curtis keken elkaar snel aan, en zelfs Vanita ging ongemakkelijk verzitten voordat iemand iets durfde te zeggen.

‘Dat... wás het kleine verzoek,’ zei Curtis zacht.

Baxter zag eruit alsof ze kon ontploffen.

‘We zouden graag willen dat u met ons de plaats delict bekijkt,’ vervolgde Curtis.

‘Foto’s?’ vroeg Baxter op gespannen fluisterton.

Rouche stak zijn onderlip naar voren en schudde zijn hoofd.

‘Ik heb een tijdelijke detachering naar New York al met de hoofdcommissaris afgestemd en zal in jouw afwezigheid voor je waarnemen,’ liet Vanita haar weten.

‘Er is heel wat waar te nemen,’ antwoordde Baxter bits.

‘Ik red me wel... hoe dan ook,’ zei Vanita. Haar professionele uitstraling viel heel even weg.

‘Dit is belachelijk! Wat denken jullie in godsnaam dat ik kan bijdragen aan een zaak aan de andere kant van de wereld die helemaal niets met de Lappenpopmoorden te maken heeft?’

‘Niets,’ gaf Rouche toe, waarmee hij Baxter ontwapende. ‘Het is een complete verspilling van al onze... van ons aller tijd.’

Curtis nam het gesprek over. ‘Ik denk dat mijn collega probeert te zeggen dat het Amerikaanse publiek deze zaak niet zo ziet als wij. Zij zien hier Lappenpopmoorden, ze zien daar Lappenpop-

moorden, en ze willen dat degene die de Lappenpopmoordenaar heeft opgepakt achter deze nieuwe monsters aan gaat.'

'Monsters?' vroeg Baxter.

Het was Rouche' beurt om diep te zuchten. Zijn collega had duidelijk meer gezegd dan ze in dit vroege stadium van plan was geweest; uit de stilte die volgde, maakte Baxter echter op dat de vrouw weer op haar hoede was.

'Dus dit is louter en alleen een pr-exercitie?' vroeg Baxter.

'Maar ja,' zei Rouche glimlachend, 'dat geldt toch voor alles wat we doen, hóófdinspecteur?'